

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. В., 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В. в публично заседание на петнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. П. Й.

при участието на секретаря И. С. К.
като разглежда докладваното от Г. П. Й. Гражданско дело № 20231300100095 по описа за 2023 година

Производството е по Чл.432 Кодекса за застраховането (пряк иск на увреденото лице).

Делото е образувано по исковата молба на М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В., със съдебен адрес: гр.В. чрез от адв.В. М. от АК-П. против: ЗЕАД „ Б. В. И. Г. с ЕИК . със седалище и адрес на управление гр. С. .

В исковата молба се поддържа ,че в резултат на ПТП са причинени телесни увреждания на ищцата М. Г. А., на 62 години. На 15.08.2022 г. около 15:30 часа в гр.В. настъпило ПТП, при което л.а. „Рено Клио“ е рег.№СВ 9315 РВ, управляван от водача К. К. М. е нарушил правилата за движение по пътищата, като при паркиране на заден ход блъснал пешеходката М. Г. А.. Вследствие на инцидента били причинени телесни увреждания на пострадалата М. Г. А..

По случая било образувано ДП№224/2022 г. по описа на ОДМВР В., пр.пр.№2421/2022г. по описа на РП-В, която към момента не била приключила е окончателен акт. Причина за настъпилото произшествие били допуснатите от водача на лек автомобил „Рено Клио“ К. К. М. нарушения на правилата за движение по пътищата, който при паркиране на заден ход бил блъснал пешеходката М. Г. А.. С оглед на изложеното, в случая съществувала

пряка причинна връзка между деянието на водача К. К. М. и настъпилите общественоопасни последици - телесните повреди, причинени на ищцата М. Г. А..

За увреждащия л.а. „Рено Клио“ с рег.№СВ 9315 РВ, управляван от водача К. К. М., имало сключена застраховка “Гражданска отговорност”, з.п. № ВГ/03/521002974165, със срок на валидност една година, считано до 24.11.2022 г. със ЗАД “Б. ВИГ”, гр. С.По силата на този договор застрахователят покривал отговорността на застрахованите лица за причинените от тях неимуществени и имуществени вреди на трети лица, свързани с притежаването и използването на МПС в размер на 10 420 000 лв., която сума представлява минималният размер на обезщетението за неимуществени вреди по задължителната застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите за 2022 г.

В конкретния случай съгласно разпоредбата на чл.380 от КЗ, пострадалата била предявила претенцията си за изплащане на обезщетение пред ЗЕАД “Б. В.”АД, като била представила всички документи, с които разполага. По случая била заведената претенция, по която застрахователят не се бил произнесъл в законоустановеният срок за това. С оглед на изложеното, в случая били налице предпоставките за ангажиране отговорността на ЗЕАД “Б. В.”АД за причинените неимуществени и имуществени вреди на доверителката ми.

Поддържа се ,че при процесното ПТП пострадалата М. Г. А. била получила следните телесни увреждания, изразяващи се в : 1/ Мозъчно сътресение, Контузио капитис; Контузия на глава; 2/ Счупване на долния край на лъчевата кост, закрито; 3/ Посттравматично тревожно разстройство и стресова реакция; 4/Множество насинявания и наранявания по тялото и др.

След инцидента на 15.08.2022 г. ищцата посетила ЦСМП-гр.В. при МБАЛ“С..П.“АД, където била прегледана и приведена за лечение в Отделение по Травматология и Ортопедия към болницата по повод оплаквания от силни болки, оток и деформация в областта на лява гривнена става, невъзможност за активни движения. В лечебното заведение пострадалата е била консултирана със специалист-ортопед, направени са й били лабораторни и образни изследвания. Съгласно оперативен протокол 79.02 №409 е извършено закрито наместване на фрактура без вътрешна

фиксация-радиус, улна. При изписването от лечебното заведение на ищцата била поставена диагнозата: счупване на долния край на лъчевата кост, закрито.

По повод на персистиращи оплаквания от болка и оток в областта на гривнената става през м.октомври 2022 г. пострадалата провела физиотерапевтично лечение с 10 броя процедури, за което ѝ бил издаден амбулаторен лист №22285B02B573/12.10.2022г.

Поддържа се ,че вследствие на изживеният при инцидента стрес ищцата била получила посттравматично тревожно разстройство и посттравматична стресова реакция, което наложило да посети специалист- психолог, тъй като имала прояви на безсъние, безспокойствие, изразен психичен симптом за тревожност и стрес, говорни нарушения. Пострадалата посетила частен психологичен кабинет, където били проведени консултация за определяне на психологически статус, психодиагностика и психотерапевтична помощ. Дадени и били насоки за лечение в домашни условия и бил издаден психологически статус №178/19.09.2022г. от клиничен психолог В. Н.

Ищцата М. Г. А. била с придружаващо заболяване „диабетна полиневропатия“, съгласно ЕР на ТЕЛК №91011/2021г. на МБАЛ „С.П.“ АД, гр.В.като изживеният по време на инцидента стрес бил повлиял допълнително върху здравословното ѝ състояние, изострил бил проявите на заболяването и се бил отразил изключително негативно на общото здравословно състояние на ищцата.

Твърди се ,че в резултат на уврежданията, получени от процесното ПТП,ищцата М. Г. А. търпяла болки и много страдания. Възстановяването на пострадалата от получените при процесното ПТП увреждания продължавало и към настоящия момент, тя не се чувствала добре физически и емоционално. Вследствие на инцидента тя получила счупване на долния край на лъчевата кост, което е средна телесна повреда по смисъла на НК, както и други увреждания като охлузвания, натъртвания и кръвонасядания по главата и тялото, които и причинили болки и страдания. Полученото счупване на долния край на лъчевата кост било довело до трайно затруднение на движението на горен крайник за дълъг период от време. Вследствие на травмата ищцата трябвало дълго време да спазва режим на покой, да не натоварва ръката си, имала ограничени движения, оплаквания за болки, като

за известен период от време е разчитала на близките си за задоволяване на елементарните си жизнени потребности в ежедневието. За да възстанови напълно обема на движения на горния ляв крайник трябвало да извърши и курс на рехабилитация и физиотерапия. Полученото мозъчно сътресение причинило на пострадалата временно разстройство на здравето, опасно за живота. Вследствие на травмата ищцата месеци наред е имала главоболие и виене на свят, не е можела дълго време да чете, да гледа телевизия, да ползва компютър, трябвало е дълго време да спазва режим на покой, като за известен период от време е разчитала на близките си за задоволяване на елементарните си жизнени потребности в ежедневието. Преди процесното ПТП ищцата е била активна жена, която сама се е справяла с всичките си задължения в семейството, грижила се е за дома си, имала е градинка, която е обработвала сама, но след инцидента за дълго време е била лишена от обичайния си начин на живот. Понастоящем ищцата не е възстановена и не може да използва пълноценно ръката си в ежедневието, не може да извършва обичайните си дейности и има нужда от чужда помощ, не може да извършва определени дейности и има затруднения в обслужването, включително не може да извършва тежка физическа дейност. Тя изживяла и изключителен психически стрес при инцидента, вследствие на което е получила посттравматично стресово разстройство, наложило се е да посети психолог и да проведе медикаментозно лечение, имала за дълъг период стрес, сънища и кошмари, свързани с процесното ПТП, тревожност и депресия, а преживяното от нея щяло да остане за цял живот в съзнанието ѝ. Полученият по време на инцидента стрес се отразил изключително негативно на придружаващото ѝ заболяване диабетна полиневропатия, което допълнително е усложнило здравословното ѝ състояние и повлияло върху процеса на възстановяване.

В резултат на процесното ПТП ищцата М. Г. А. била претърпяла и имуществените вреди в размер на 80.00 лв., които също следвало да ѝ бъдат възстановени. Посочените разходи били направени за посещение при психолог и издаване на психологичен статус.

Сочи се ,че оглед на изложените причинени неудобства, болки и страдания на пострадалата следвало да бъдат компенсирани. Безспорно неимуществените вреди имали по-голямо значение и се оценявали по-високо. Паричното обезщетение, разбира се, не можело да замести накърнените морални блага, но то би обезпечило удовлетворяването на други нужди, което

до известна степен би могло да компенсира страданието и да постигне някакво, макар и минимално, заличаване на неблагоприятните последици от претърпените телесни увреждания. Обезщетението за неимуществени вреди имало за цел да репарира в относително пълен обем психическите и емоционални болки, страдания, неудобства и изобщо нематериалните последици от извършеното престъпление.

Вредите на ищцата били в резултат на виновното поведение на водача на увреждащия лек автомобил „Рено Клио“ К. К. М., а за причинените от него вреди отговарял ответникът по делото ЗАД „Б. В. “. Съгласно чл. 432 от КЗ увреденият имал право на пряк иск срещу застрахователната компания, отговорна по задължителната застраховка “Гражданска отговорност”, поради което за ищцата бил налице правен интерес да иска от съда определяне на справедлив размер на обезщетението за причинените ѝ неимуществени и имуществени вреди. Предявеният иск бил съобразен от една страна с принципа на справедливост, с оглед действително претърпените болки и страдание от причинените телесни увреждания, а от друга страна с лимита на отговорност на застрахователната компания по ЗГО за 2022 г. и съдебната практика при компенсиране на вреди от този вид.

Иска се да бъде постановено съдебно решение , с което да се приеме, че предявеният граждански иск е основателен и доказан по размер и да се осъди ответникът ЗЕАД „Б. В.” да заплати на ищцата М. Г. А. обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания и стрес вследствие на получените телесни увреждания при процесното ПТП, в размер на сумата от 25 500 лв., частичен иск от 60 000 лв., представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, както и сумата от 80.00 лв., за причинените ѝ имуществени вреди, представляващи заплатени разходи за посещение при психолог и изготвяне на психологичен статус.

Претендира се законната лихва върху всяка една от сумите, считано от 08.11.2022 г.- датата ,на която застрахователят е уведомен за настъпването на застрахователното събитие съгласно чл.429, ал.3 от КЗ ,до окончателното изплащане на сумите.

Претендират се и направените по делото разноски и адвокатски хонорар на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, като се иска настоящата молба

да се счита за списък на разноски.

В последното съдебно заседание на 15.09.2023 г. ищецът е изменил иска ,като го е предявил в пълен размер

Към исковата молба са приложени констативен протокол за ПТП с пострадали лица - за доказване факта на настъпване на процесното ПТП, участниците в него и вината на водача ,а също така Епикриза ИЗ: 6095/2022г. на МБАЛ „С.П.“-В., амб.лист №222660008СА4/23.09.2022г.; амбулаторен лист №22285В020573/12.10.2022г.; психологически статус изх. №178/19.09.2022г.; ЕР на ТЕЛК №91011 /2021 г. на МБАЛ „С.П.“-В. разписка от 08.11.2022г., писмо изх.№087/25.01.2023г., от които с видно, че към датата на процесното ПТП е налице валидна застраховка „Гражданска отговорност” на л.а. на виновния водач ,сключена с ответника по делото.

Направени са доказателствени искания .

В срока за отговор е постъпил отговор вх.№1354/24.04.2023 г. от ответника ЗЕАД "Б. В. И. Г." , ЕИК: „гр. С., представлявано от изпълнителните директори Н. Ч. и И. Г., чрез Н. З. – юрисконсулт.

С отговора се оспорват изцяло по основание и размер предявените от М. Г. А. искове срещу ЗЕАД „Б. В. И. Г." за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в частичен размер от 25 500 лева от сума в общ размер на 60 000 лева в резултат на пътнотранспортно произшествие, настъпило на 15.08.2022 г., за сума в размер на 80 лева, представляваща претърпени имуществени вреди в следствие на пътнотранспортното произшествие, за присъждане на законна лихва върху сумите, считано от 08.11.2022 г. до окончателното изплащане на сумите, както и за заплащане на извършените по делото разноски.

Прави се възражение за местна подсъдност по настоящият спор. Съгласно разпоредбата на чл. 105 от ГПК искът се предявява пред съда, в района на който е постоянният адрес или седалището на ответника. Съгласно извлечение от електронната страница на търговския регистър седалището и адреса на управление на ЗАД „Б. В. И. Г.", ответник в производството, е гр. С.като в тази връзка следвало да се вземе предвид разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ГПК, според който искове срещу юридически лица се предявяват пред съда, в чийто район се намира тяхното управление или седалище, поради което предявените искове не били подсъдни на Окръжен съд В.

Счита се, че исковата молба следва да бъде оставена без движение, тъй като същата не отговаря на разпоредбата на чл. 127, ал. 4 от ГПК.

Прави се възражение на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК за спиране на настоящото производство. От представеният с исковата молба констативен протокол за пътнотранспортно произшествие с пострадали лица се установявало, че към настоящият момент е налице преюдициално наказателно производство. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.07.2019 г. по т. д. № 1/2017 г. на ОСГТК на ВКС съдът бил длъжен да спре делото, при това независимо дали страните са поискали, или са се противопоставили на спирането. Поради това, наличието на обуславящо дело, без значение какъв е видът му (гражданско, административно, наказателно дело) и кога е образувано (преди или след обусловеното дело), актът по което следва да бъде зачетен от съда по обусловения иск с оглед разпоредбите на чл. 297 -чл. 298, чл.300, чл.302 от ГПК, било абсолютна отрицателна процесуална предпоставка за упражняването на правото на иск и за развитието на процеса по обусловеното дело. Спазването на процесуалните норми, уреждащи абсолютните процесуални предпоставки на правото на иск при разглеждането на делото във всяка инстанция, обезпечавали законосъобразното развитие на процеса и допустимостта на съдебното решение. Нормата на чл.229, ал.1, т.4 ГПК предвиждала съобразяването по обусловеното дело на нови права,факти и обстоятелства, каквито представляват установените с решението или присъдата по обуславящото дело. С оглед на горното се поддържа,че на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК следвало да бъде спряно настоящото съдебно производство до влизане в сила на присъда по преюдициалното наказателно производство.

Твърди се ,че за установяване на престъпни обстоятелства бил представен Констативен протокол за пътнотранспортно произшествие с пострадали лица от 01.11.2022 г., в който било удостоверено и начало на разследване. Посочените в този документ престъпни обстоятелства обуславяли пряко решението по образуваното дело, понеже покривали елементите на пораждащия отговорността на застрахования фактически състав и съответно обуславяли отговорността на застрахователя. Само въз основа на тях сезираният граждански съд не можел правилно да реши въпроса дали е осъществено престъпление, респективно покрит от застрахователя риск, понеже разследването им било в компетентност на наказателните

органи, които щели да се произнесат с присъда или с прекратяване на наказателното производство. Когато фактическият състав, обуславящ отговорността на ответника, включвал вредата да е настъпила в резултат на престъпление, установено по надлежния ред, изходът на гражданския спор бил в зависимост от изхода по наказателното разследване (Решение по гр. д. № 745/2012 г., IV г. о., ГК на ВКС). Това било така, защото извършеното престъпление поначало се установява с присъда на наказателния съд, и то по реда на НПК. Влязлата в сила присъда, постановена по този ред, била задължителна за гражданския съд, който се произнасял по гражданските последици от деянието - чл. 300 ГПК. Следователно поначало в гражданския процес не можело да се установява дали дадено деяние съставлява престъпление, а това било в компетентността на съответния наказателен съд. Този факт можело да се установява самостоятелно само в случаите, когато не можело да бъде установено престъплението по наказателнопроцесуален път и било осуетено постановяване на съответна присъда, което не е налице в настоящия случай. По тези съображения се поддържа, че наказателното производство с предмет - установяване на извършено престъпно деяние, от което са настъпили твърдяните неимуществени вреди, преди неговото окончателно приключване, е пречка за упражняване на правото на иск, поради което производството по делото следвало да бъде спряно по реда на чл. 229, ал. 1, т. 5 ГПК до приключване на разследването на транспортното престъпление.

Следвало да се посочи, че по принципния въпрос - дали в случай като настоящия гражданският съд следва да изчака приключването на наказателното производство, било налице произнасяне в мотивите на ТР № 5/05.04.2006 г. на ВКС по т.д. № 5/2005 г. на ОСГК и ОСТК, т.2, съгласно които до приключване на наказателното производство гражданското дело за обезщетяване на вредите от деликта следвало да се спре съгласно чл. 182 б. Д ГПК /отм./ - норма, идентична с тази на чл. 229, ал. 1, т. 5 ГПК. Ако наказателното производство бъдело прекратено, без да се стигне до осъдителна присъда, гражданското дело следва да се възобнови, а ако подсъдимият бъдел признат за виновен с присъда, споразумение или налагане на административно наказание, актовете на наказателния съд били задължителни за гражданския съд, разглеждащ иска за обезщетение за вреди от неправомерното увреждане. Това разрешение било приложимо и в случаите,

когато искът за обезщетение бил насочен срещу застрахователя на гражданската отговорност на делинквента, доколкото бил функционално обусловен от наличието на такава - в този смисъл Определение № 485 от 16.07.2019 г. по ч.т.д. № 766/2019 г. на Върховен касационен съд, II т. о. Също така моля да се има предвид, че в настоящият случай се твърдяло от страна на ищцата, че при процесното пътнотранспортно произшествие на същата е причинена средна телесна повреда, което обективирало задължително образуване на досъдебно производство. В случай ,че не е образувано досъдебно наказателно производство и че е взето само административно отношение спрямо виновен водач, следвало да се приеме, че в следствие на процесното пътнотранспортно произшествие на ищцата е причинена лека телесна повреда.

Оспорва се настъпването на застрахователно събитие, което да обективира отговорността на ответника. В исковата молба се съдържат твърдения, че пътнотранспортното произшествие, в следствие на което търпи вреди ищцата, е настъпило на 15.08.2022 г., като в подкрепа на това твърдение се представял констативен протокол за ПТП с пострадали лица. Оспорва се наличието на валидно застрахователно правоотношение. Оспорва се представеният с исковата молба констативен протокол за ПТП с пострадали лица ,тъй като същият бил изготвен от лице, за което нямало данни да е извършвало оглед на произшествието, както и въз основа на какви документи е издаден този протокол, поради което бил неотнормисим в настоящото производство. В този протокол не се съдържали и никакви данни къде е настъпило процесното пътнотранспортно произшествие, както и обстоятелства и причини за него, поради което се оспорва същия по отношение на съдържанието му. Също така от исковата молба и представеното към нея писмено доказателство не можело да се установи къде е станало пътнотранспортното произшествие, при какви обстоятелства е станало, както и механизмът му, поради което не можело да се установи по безспорен начин настъпването на уврежданията. От това писмено доказателство не се установявали обстоятелствата и причините на пътнотранспортното произшествие, както и вината на участвалите в същото лица, поради което се оспорва представеният с исковата молба констативен протокол за ПТП с пострадали лица по отношение на съдържанието му.

Видно от констативния протокол,било настъпило пътнотранспортно

произшествие, при което обаче не се установявало как и по какъв начин е настъпило събитието, в коя част на автомобила е настъпил евентуален удар с пешеходеца, при какви обстоятелства, както и по вина на кого от участниците в произшествието е настъпило същото. В тази връзка следвало да се има предвид, че констативният протокол е издаден три месеца след настъпването на пътнотранспортно произшествие, поради което същият бил неотнормен в настоящото производство по отношение на посочените в него обстоятелства.

На следващо място се оспорва механизма на пътнотранспортно произшествие. От представеното с исковата молба писмено доказателство не можел да се установи механизмът на пътнотранспортното произшествие. Също така от този документ не се установявало наличието на забърсвания по превозното средство.

Оспорва се наличието и на виновно и противоправно поведение на твърдения в исковата молба водач К. К. М., тъй като с исковата молба не се представяли доказателства за виновно и противоправно негово поведение. От представения Констативен протокол за пътнотранспортно произшествие не било видно настъпване на удар между лек автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ и пешеходец, като се поддържа, че в настоящия случай виновен за настъпването му е пешеходецът, който е ищец в настоящото производство.

Оспорват се също така твърденията, че ищцата е блъсната от процесния лек автомобил, като в тази насока не се представяли абсолютно никакви доказателства.

Оспорват се видът и характерът на уврежданията във връзка с ПТП, както и причинно - следствената връзка между деликта и претърпените неимуществени вреди, тъй като с исковата молба не били представени доказателства в тази насока. Оспорва се вида и характера на претърпените при пътнотранспортното произшествие увреждания.

Прави се възражение за съпричиняване от страна на пострадалата. От представените с исковата молба писмени доказателства не се установявало, че пътнотранспортното произшествие е настъпило на пътното платно, като ищцата е могла да предотврати същото като не е предприела пресичане на оказано за целта място, поради което с поведението си била допринесла за вредоносния резултат. Също така се твърди, че ищцата е излязла внезапно на пътното платно, като не се е съобразила с обстоятелството, че автомобилът е

бил с работещ двигател и се е движел на заден ход. Поддържа се ,че при пътнотранспортното произшествие ищцата не е съобщила задълженията си по чл. 5, ал. 1, чл. 108, ал. 1, чл. 113, ал. 1, т. 1, чл. 114, т. 1 и т. 2 от ЗДвП – ищцата внезапно била пресякла пътното платното за движение, не ползвала тротоара, не била съобщила движението и сигналите на приближаващото моторно превозно средство и ограничената видимост. Ищцата като пешеходец следвало да се съобразява с правилата за безопасност и отчитайки конкретната пътна обстановка да взема мерки за собствената си безопасност, което не било извършено от нейна страна, поради което било налице съпричиняване на вредоносният резултат от нейна страна.

Прави се възражение за прекомерност на претендираното обезщетение за причинени неимуществени вреди, тъй като същото не било съобразено с критерия за „справедливост“. Справедливостта по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не била абстрактно понятие, а се извеждала от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст. При определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди се преценявали видът и тежестта на причинените телесни и психични увреждания, продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, като за тези обстоятелства не се съдържат доказателства.

Поддържа се ,че е налице независимо съизвършителство и съвина между водача на лек автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ и пешеходната М. Г. А. и че вина за настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие имала и ищцата, тъй като не била съобщила задълженията си по чл. 5, ал. 1, чл. 108, ал. 1, чл. 113, ал. 1, т. 1, чл. 114, т. 1 и т. 2 от ЗДвП - внезапно била пресякла пътното платното за движение, не ползвала тротоара, не съобщила движението и сигналите на приближаващото моторно превозно средство и ограничената видимост. Ищцата като пешеходец следвало да се съобразява с правилата за безопасност и отчитайки конкретната пътна обстановка да взема мерки за собствената си безопасност, което не било извършено от нейна страна, поради което искът следва да се отхвърли, съответно при условия на евентуалност да се намали обезщетението за претърпени вреди като се вземе предвид възражението в

тази насока.

Оспорва се исковата претенция за заплащане на претърпени имуществени вреди относно разходите, тъй като същите не са в причинно - следствена връзка с пътнотранспортното произшествие, а също така не са били необходими. Оспорва се също така обстоятелството, че ищцата е заплатила сторените имуществени вреди, което е абсолютна процесуална предпоставка за уважаване на исковата претенция в тази ѝ част. За да бъде квалифициран един имуществен разход като вреда, подлежаща на обезщетяване, то същият следвало да бъде направен при предпоставките на фактическият състав на чл. 45 от ЗЗД и да води до намаляване имуществото на сторилия разхода. По делото не били представени доказателства, от които да се установява кое лице е извършило съответния разход, поради което исковата претенция била неоснователна и в тази си част.

Оспорва се също така и исковата претенция за присъждане на законна лихва от посочената в исковата молба дата, като следвало да се има предвид разпоредбата на чл. 497 от Кодекс за застраховането.

Възразява се по приемането в настоящото производство на Съдебно удостоверение № 178/19.09.2022 г., като неотносимо в настоящото производство. Следвало да се има предвид, че лицето, което е изготвило същото, не е ясно с каква квалификация и компетентност е, а също така и че същото е издадено близо месец след твърдяното настъпване на произшествието.

С оглед на гореизложеното се иска да бъде постановено решение, с което да се отхвърлят предявените от М. Г. А. искове срещу ЗЕАД „Б. В. И. Г. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в частичен размер от 25 500 лева от сума в общ размер на 60 000 лева в резултат на пътнотранспортно произшествие, настъпило на 15.08.2022 г., за сума в размер на 80 лева, представляваща претърпени имуществени вреди в следствие на пътнотранспортното произшествие, за присъждане на законна лихва върху сумите, считано от 08.11.2022 г. до окончателното изплащане на сумите, както и за заплащане на извършените по делото разноски като недоказани и неоснователни.

Иска се да бъдат присъдени в полза на ЗЕАД „Б. В. И. Г." юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в

настоящата инстанция в размер на 450 (четиристотин и петдесет лева) лева, както и сторените от разноски в настоящото производство, за които ще бъде представен списък съгласно чл. 80 от ГПК.

Видинският окръжен съд ,след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните ,прие за установено от фактическа страна следното :

Лек автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ, управляван от К. К. М. на 15.08.2022 година около 16,30 часа в светлата част на деня при ясно и слънчево време се е движил по “ в гр. В. като е спрял в центъра на пътното платно ,след което е предприел маневра за паркиране назад в района на „синята за паркиране зона“ в близост до десния тротоар по посока на огледа.

Водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ предприел маневра „движение назад” по платното за движение на ул. “ със скорост на движение около 6,52 км/ч.

В същото време ищцата като пешеходка, която се е движела по десния тротоар, без да се огледа, предприела пресичане на платното за движение на ул. „“ от дясно на ляво по посока на огледа.

Лекият автомобил „Рено Клио“, достигайки мястото на удара , блъснал с лявата част на задната броня тялото на пешеходната, след което веднага спрял.

Вследствие на удара пешеходната загубила равновесие и паднала на платното за движение, опирайки се на лявата си ръка, при което е получила наранявания, описани в медицинските документи.

От техническа гледна точка вероятните причини за настъпване на произшествието е, че водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ по време на движението си назад не се е убедил, че пътят зад автомобила е свободен и че няма да създаде опасност за другите участници в движението, както и предприетото пресичане на платното за движение по ул. от пешеходната на нерегламентирано за това място.

Лекият автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ е оборудван с 2 броя външни огледала за обратно виждане, разположени съответно в

предната част на лява и дясна предни врати и 1 брой огледало за обратно виждане, монтирано в купето на автомобила.

Видимостта на водача на автомобила назад се осигурява от посочените по-горе огледала, както и от завъртане на главата назад за наблюдение на пътя зад автомобила при движение на заден ход.

Външните огледала осигуряват видимост на водача от двете страни на автомобила под форма на конус, ограничен съответно от лявата и дясна външни страни на автомобила и линия сключваща ъгъл от около 25° спрямо съответната странична част на автомобила.

За водача съществува задължение при движение на заден ход непрекъснато да наблюдава пътя зад автомобила и да извърши маневра при движение на заден ход със сигурност, че пътя, който ще измине автомобилът е свободен.

Водачът е имал във всеки един момент видимост назад зад автомобила и частично странично, при движението си на заден ход и видимостта не е в причинна връзка с настъпилото ПТП. Водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ не е възприел пешеходката като опасност и не е предприел аварийно спиране преди да я блъсне.

От техническа гледна точка моментът на възникване на опасността за водача на лекия автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ е настъпил, когато пешеходката е стъпила на платното за движение на ул. „“ и е предприела пресичане на платното за движение от дясно на ляво по посоката на огледа.

Пешеходката се е движила по платното за движение, като скоростта ѝ на движение преди ПТП се определя от вещото лице по таблични данни, съобразени с възрастта, пола и условията на движение. Пешеходката се е движела със скорост 1,14 м/сек (4,1 км/ч) и до мястото на удара пешеходката е изминала разстояние от 2,0 метра за време 1,75 секунди, наречено време на удара или време на траене на опасността, което е определя от формула.

Пътят, изминат от л.а. „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ за времето на удара се определя от вещото лице на 4,67 метра.

В този случай дължината на опасната зона за спиране на лекия автомобил „Рено Клио“ при движение с разрешената в населено място скорост от 6,52 км/ч в условията на произшествието е била около 2,39 метра.

Изпълнено е условието от техническа гледна точка за предотвратяване на настъпилото ПТП от страна на водача на лекия автомобил „Рено Клио“ - при движение със скорост от около 6,52 км/ч е опасната му зона на спиране да е по-малка от отстоянието, на което се е намирал от мястото на удара в момента на възникване на опасността. Условието е изпълнено, следователно водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ при движение със скорост от около 6,52 км/ч е имал техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП, чрез аварийно спиране.

След постъпване на ищцата в „Бърза помощ“ водачът М. чакал пред болницата, отишъл до аптеката да купи лекарства на ищцата, след оказаната ѝ помощ я закарал до дома ѝ, разменили си телефоните, на следващия ден отишъл с нея на контролен преглед, купил поддържаща туника за ръката ѝ, а впоследствие няколко пъти отново я водил на контролни прегледи.

Ищцата постъпила в болницата на 15.08.2022 г. в 16,00 ч. с диагноза „счупване на долния край на лъчевата кост“. В анамнеза е отразено, че пострадалата има болка и ограничени движения в областта на дясна гривнена става. Настанена е в добро общо състояние, контактна, адекватна, ориентирана за време и място, с кр. налягане 120/80, пулс 68/мин. Гривнената става е оточна и болезнена. Направена е рентгенография на лява гривнена става N2 6564/15.08.2022 г. с диагноза „фрактура на радиуса на типично място с дислокация и вклиняване. Фрактура на дистална улна и процесус стилоидеус“.

Ортопедът д-р Цолов поставил диагноза „фрактура радиус дисталис синистра“. Направена е гипсова имобилизация в 16,30 ч.

В 16,50 ч. пострадалата е приета на лечение в отделението по Ортопедия и травматология с диагноза „счупване на долния край на лъчевата кост в ляво, закрито.“ Извършено е закрито наместване, без вътрешна фиксация, видно от операционен протокол №9.02/№409.

Дадени са указания за домашно лечение и пострадалата е изписана на 15.08.22г в 19 часа със същата диагноза.

Към Гр.дело № 95/23г са приложени два амбулторни листа :

1. Амб. лист №*****СА 4 от 23.09.2022 г. ,в който е отразено ,че лява гривнена става все още е оточна и болезнена и са направени препоръки за стегната превръзка и физиотерапия.

2. Амб. лист №22285В 0573/12.10.2022 г: Отражено е ,че болката и отокът на лява китка са намалели значително. Движенията са подобрили. Добро общо състояние. Слабо изразен оток на гривнената става и пръстите .Движения-разширени по обем .Болка в краен момент.

Извършени са физиотерапевтични процедури: нискочестотно магнитно поле 10 бр. и ултразвук - 10 бр.

Липсват други медицински документи за проведено лечение, свързано с претърпяното ПТП.

Липсват данни за мозъчно сътресение, както и за множество насинявания и наранявания по тялото-такива не са отразени в наличната медицинска документация.

На 1.09.2023 г. ищцата е освидетелствана в кабинета по Съдебна медицина с удостоверение № 94/2023 г. При прегледа се установява видима деформация над лява гривнена става ,ищцата съобщава за леко ограничени движения.

Преживеният стрес според вещото лице Д. И. не се е отразил на заболяването на ищцата -диабетна полиневропатия.

Според вещото лице Д. И. възстановяването е осъществено в срок, като натоварване на ръката се разрешава след 2,5-3 месеца. Причинено е трайно затруднение движението на левия горен крайник.

След инцидента ищцата не можела да извършва къщната работа, не можела да пере, да готви, да глади - всичко това се наложило да го върши съпругът и.

Ищцата била в гипс 45 дни. Пред цялото това време тя си била вкъщи. От време на време ходела на профилактични прегледи в болницата.

След като ищцата се прибрала в къщи вечерта се наложило съпругът и да спи в кухнята, защото тя нямало как да си държи ръката на спалнята, ако и той лежи там. Дъщеря им изпратила пари от чужбина и на другия ден свидетелят купил разтегателен диван и така тя започнала да спи на диван-спалнята, а той на спалнята.

Проблемът при ищцата бил най-голям при лягане и ставане. При лягане съпругът и я държал и я пускал да легне, но при ставане било трудно. Ищцата много трудно ставала сама и сядала, понеже не можела да се подпре с

ранената ръка .Това наложило съпругът и да купи една дръжка за лопата от пазара и тя с едната ръка се подпирала с нея на пода и така ставала.

На другия ден след инцидента ищцата започнала да се оплаква. Гипсът бил поставен на предмишницата и съпругът и видял, че останалата част от ръката е подута и че има сини и червени петна по нея. Съпругът и ходил при лекар , който я прегледал и предписал обезболяващи, които съпругът закупил от аптеката и ищцата ги пиела редовно, защото много я боляла ръката. Получила и световъртеж. Не ѝ минавало главозамайването. Започнала да се оплаква от болки в главата и от време на време се оплаквала, че ѝ се вие свят. Към настоящия момент има подобрение, но когато времето е топло,ищцата слагала тъмни очила и предпочитала да не излиза навън. При излизане получавала главозамайване.

Ищцата била диабетик на инсулин и затова доста трудно се възстановила. Трудно ѝ зараствали костите, раните, всякакви наранявания. Трудно зараснала и китката. Лекарите предупредили, че поради диабета ищцата трудно ще се възстанови.

След месец-два ищцата започнала да помага у дома. Започнала да мие чинии, но изпочупила доста чинии и съпругът и забранил да го прави. Изпускала чините, защото не можела здраво да хване чинията и да я притисне с пръстите. Към настоящия момент ищцата общо взето върши къщна работа, но не вдига тежки предмети. Готви, пере, но съпругът изнася прането и го простира.

Нощно време ищцата често ставала заради главоболие, несгоди, имало период ,в който не можела да спи. Поне две-три седмици след връщането у дома не можела да спи добре и често се будела.

Споделяла със съпруга си ,че ръката ѝ не е същата, че не е сигурна в ръката си, във възможностите с нея.

След инцидента ищцата станала по-нервна, от време на време избухвала когато съпругът и казвал, че той ще свърши определени неща. В последствие лека-полека тя се примирила с последиците от инцидента. Преди имала само диабет, но не е имала оплаквания от главоболие и нямала и виене на свят. Нейната силна ръка била дясната.

За инцидента никой не подал сигнал в ОДМВР-В. за възникналото ПТП.

На 15.09.2023г А. подала жалба до РП-В. чрез адвокат-пълномощник.

След подадената жалба било образувано Досъдебно производство № 368 ЗМ - 224/2022 г. по описа на ОД МВР - В. с Постановление на РП - В. от 01.11.2022 г. за това, че на 15.08.2022 г. в гр. В.“ пред при управление на МПС след нарушение на правилата за движение по пътищата е причинено пътно-транспортно произшествие, като лек автомобил „Рено“, модел „Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ, управляван от К. К. М. блъснал пешеходец и по непредпазливост е причинена средна телесна повреда на М. Г. А. - престъпление по чл. 343, ал.1, буква „б“, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК.

В хода на разследването са извършени следните процесуално - следствени действия:

Извършен е оглед на местопроизшествие. Приложена е медицинска документация.

Разпитани са в качеството на свидетели пострадалата М. Г. А. и К. К. М. /водач на лек автомобил „Рено“, модел „Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ/.

Назначени и изготвени са съдебно медицинска и автотехническа експертизи.

Назначена и изготвена е съдебно медицинска експертиза по писмени данни за определяне вида и механизма на причиняване на нанесените на пострадалото лице телесни повреди, както и наличието на причинна връзка между причинените телесни повреди и възникналото пътнотранспортно произшествие.Видно от заключението на вещото лице по СМЕ №9/2023 г. на М. Г. А. е причинено счупване на костите на лява предмишница в горната трета.

Видно от заключението на вещото лице по назначената автотехническа експертиза вероятната причина за настъпване на произшествието е че водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ с рег. №СВ9315РВ по време на движението си назад не се е убедил, че пътят зад автомобила е свободен и че няма да създаде опасност за другите участници в движението, както и предприемане на пресичане на пътното платно за движение по ул. „Княз Александър Батенберг“ на нерегламентирано за това място от страна на А..

Приложена е справка за нарушител/водач, видно от която К. К. М. е правоспособен водач и притежава СУМПС№282220017, валидно до 28.06.2023г.

Видно изготвена справка, спрямо водача К. К. М. няма данни за прекратявани наказателни производства по чл. 343, ал. 2 от НК през последните 5 години.

Прокуратурата е приела ,че с гореописаното деяние К. К. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 343, ал.1, буква „б“, пр. второ, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК във вр. с чл.20, ал;1 и чл.21, ал.1 от ЗДвП, като:

На 15.08.2022 г. в гр. Видин, обл. Видин, на ул. „“, при управление на МПС - лек автомобил „Рено“, модел „Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ при движение на заден ход, в нарушение правилата за движение по пътищата, установени в ЗДвП, а именно:

чл. 40, ал. 1 от ЗДвП ,съгласно който преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, като не се убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и

чл. 40, ал. 2 от ЗДвП ,съгласно който по време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности“, като не наблюдавал непрекъснато пътя зад превозното средство и по непредпазливост причинил на М. Г. А. от гр. в., обл. В. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на костите на лява предмишница в долната трета., довело до трайно затруднение движението на ляв горен крайник.

Разпитана в качеството на свидетел ищцата М. А. заявила, че желае наказателното производство да бъде прекратено, поради което намира приложение разпоредбата на чл. 343, ал. 2, т. 2 ПК, доколкото не са налице доказателства спрямо М. да е било прекратявано наказателно производство на това основание през последните пет години.

Предвид обстоятелството, че пострадалият е заявил изрично, че желае наказателното производство да бъде прекратено, на основание чл. 199, ал. 1, чл. 242, ал. 1, чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 9 от НПК и чл. 343, ал. 2, т.2 от НК с постановление за прекратяване на наказателното производство от 19.05.2023 г. е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 368 ЗМ - 224/2022 г. по описа на ОД МВР - В, пр. преписка

вх. № 02421/2022 г. по описа на РП - В, образувано за извършено престъпление по чл. 343, ал.1, буква „б“, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК(лист 61-62 от делото).

В с.з.на 09.06.2023 г. е разпитан свидетелят Н. А Д. - съпруг на М. Г. А.,който свидетелства за претърпените от ищцата болки , страдания и неудобства в бита.Свидетелят заявява ,че след като разбрал, че съпругата му е блъсната от кола отишъл в болницата да я види. Тя седяла отвън, била и оказана спешна помощ, била и гипсирана ръката. Заварил я, че седи на пейката пред „Бърза помощ“ с шофьора, който я е блъснал. Тя изглеждала много бледа, ръката ѝ висяла гипсирана. Попитал я как се чувства, иска ли нещо. Тя казала, че иска само вода да се измие малко. Казала, че я боли главата и че иска да се прибере колкото се може по- бързо вкъщи. Попитал шофьора какво е станало, как се е случило. Последният казал,че е дал на заден, че не я е видял, че ищцата влязла под колата и вследствие на удара на нея ѝ била счупена китката. От удара тя попаднала под колата. Според свидетеля най-вероятно е паднала на китката си при удара от лекия автомобил.

След инцидента ищцата не можела да извършва къщната работа,не можела да пере,да готви,да глади - всичко това се наложи да го върши съпругът и.

Ищцата била в гипс 45 дни. Пред цялото това време тя си била вкъщи. От време на време ходела на профилактични прегледи в болницата.

След като ищцата се прибрала в къщи вечерта се наложило съпругът и да спи в кухнята, защото тя нямало как да си държи ръката на спалнята, ако и той лежи там. Дъщеря им изпратила пари от чужбина и на другия ден свидетелят купил разтегателен диван и така тя започнала да спи на диван-спалнята, а той на спалнята.

Проблемът бил най-голям при лягане и ставане. При лягане съпругът я държал и я пускал да легне, но при ставане било трудно. Ищцата много трудно ставала сама и сядала, понеже не можела да се подпре с ранената ръка .Това наложило съпругът и да купи една дръжка за лопата от пазара и тя с едната ръка се подпирала с нея на пода и така ставала.

На другия ден след инцидента ищцата започнала да се оплаква. Гипсът бил поставен на предмишницата и съпругът и видял, че останалата част от

ръката е подута и че има сини и червени петна по нея. Съпругът ходил при лекар , който я прегледал и предписал обезболяващи, които съпругът закупил от аптеката и ищцата ги пиела редовно, защото много я боляла ръката. Получила и световъртеж. Не ѝ минавало главозамайването. Започнала да се оплаква от болки в главата и от време на време се оплаквала, че ѝ се вие свят. Сега имала подобрене, но когато времето било топло слагала тъмни очила и предпочитала да не излиза навън. При излизане получавала главозамайване.

По главата съпругът не видял рани след инцидента, но е категоричен, че при удара с автомобила главата ѝ се е ударила или в колата или в пътната настилка.

Ищцата била диабетик на инсулин и затова доста трудно се възстановила. Трудно ѝ зараствали костите, раните, всякакви наранявания. Трудно зараснала и китката. Лекарите предупредили, че поради диабета ищцата трудно ще се възстанови.

Гипсът бил махнат след 45 дни,като след това ищцата казала, че това все едно не е нейна ръка. Около 1 месец след свалянето на гипса съпругът не ѝ разрешил да прави нищо у дома. След свалянето на гипса тя ходила две седмици на процедури при кинезитерапевт. Две седмици ходела там, но свидетелят не може да каже какви процедури са ѝ извършени.

След месец-два ищцата започнала да помага у дома. Започнала да мие чинии, но изпочупила доста чинии и съпругът и забранил да го прави. Изпускала чиниите, защото не можела здраво да хване чинията и да я притисне с пръстите. Към момента на разпита ищцата общо взето вършела къщна работа, но не вдигала тежки предмети. Готвела, перяла, но съпругът изнасял прането и го простирал.

Нощно време ищцата ставала заради главоболие, несгоди, имало период ,в който не можела да спи. Поне две-три седмици след връщането у дома не можела да спи добре и често се будела.

Споделяла със съпруга си ,че ръката ѝ не е същата, че не е сигурна в ръката си, във възможностите с нея.

След инцидента ищцата станала по-нервна, от време на време избухвала когато съпругът и казвал, че той ще свърши определени неща. В последствие лека-полека тя се примирила с последиците от инцидента. Преди имала само

диабет, но не е имала оплаквания от главоболие и нямала и виене на свят.

Нейната силна ръка била дясната.

В с.з.на 15.09.2023 г. е разпитан свидетелят К. К. М. .Същият заявява ,че управлявал лек автомобил и тръгнал да паркира в синята зона,в центъра на гр.В. до „У. Б.. Лекия автомобил бил Рено Клио“.Свидателят спрял отдясно на пътното платно, пуснал аварийни и дал назад, за да паркира между две юли, които се намирали зад и пред него. При самата маневра се огледал в лявото и в дясното огледало, като са оглеждал и по време на маневрата. Докато извършвал маневрата чул леко почукване, лек удар в задната част по лекия автомобил. Веднага натиснал спирачка, това се случило някъде по средата на маневрата. Този удар го почувствал не при самото тръгване на лекия автомобил, а малко преди колата да паркира, почти вече бил паркирал. Практически ударът дошъл преди края на паркирането на колата в покой.Свидателят погледнал в лявото огледало и видял жена, паднала на пътното платно. Тя била в очертанието на паркомястото, очертано с боя върху асфалта. В съседство имало място за паркиране на инвалид. Задният ход на автомобила бил в посока от банкомата на „У. Б.АД към пощата .

Свидателят слязъл от колата и видял възрастна жена, попитал я как е. В първия момент тя не отговорила, изглеждала зашеметена, след няколко секунди свидетелят пак я попитал е по- висок тон и тя малко се поосъзнала и казала „Ти май ме бутна!“ .Свидателят помогнал на ищцата да се изправи и предложил да я качи в колата, за да я закара в болницата.Ищцата се съгласила и двамата се качили в колата. По време на пътуването свидетелят питал ищцата как е, какво ѝ е, боли ли я нещо и ищцата казала ,че каза лявата ръка много я боли и че има силно главоболие. Свидателят видял видимо нараняване в областта на главата, но преценил веднага ,че ръката видимо е счупена поради неестественото положение на китката.Свидателят предположил,че след бутването на колата жената е паднала и се е опитала да смекчи удара с протягане на лявата ръка, в резултат на което се е стигнало и до счупването. Според свидетеля ударът от колата е попаднал някъде в областта на бедрата. Това се случило точно срещу книжарница „Е.“. В близост имало пешеходна пътека срещу офиса на А1, която е на около 10-15метра.

По делото е назначена съдебноавтотехническа експертиза (л.72-74 от

делото),изпълнена от вещото лице инж. Р. П. И.,член на Съюза на независимите автотехнически експерти в България (СНАТЕБ),член на Камарата на независимите оценители в Б. (КНОБ),вещо лице към Видинския Окръжен съд.

Вещото лице дава заключение ,че произшествието е станало през светлата част от денонощието на 15.08.2022 год. около 16,30 часа в гр. В. на ул. „“ и очертаните на нея паркоместа, в слънчево и сухо време с нормална видимост.Платното за движение на ул. “ е с еднопосочна организация на движението и се състои от две ленти за паркиране, очертани с плътна синя линия и една пътна лента за движение на ПТС със шИ. 4,0 метра.

Анализът на данните от протокола за оглед на местопроизшествието и скицата към него, показанията на свидетелите и извършените изчисления обуславят от техническа гледна точка според вещото лице следния вероятен механизъм на произшествието:

Лекият автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ, управляван от К. К. М. на 15.08.2022 година около 16,30 часа в светлата част на деня при ясно и слънчево време се е движил по ул. „“ в гр. В., като е спрял в центъра на пътното платно ,след което е предприел маневра за паркиране назад в района на „синята за паркиране зона“ в близост до десния тротоар по посока на огледа.

Водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ е предприел маневра „движение назад” по платното за движение на ул. „ със скорост на движение около 6,52 км/ч.

В същото време ищцата като пешеходка, която се е движела по десния тротоар, без да се огледа, е предприела пресичане на платното за движение на ул. „“ от дясно на ляво по посока на огледа.

Лекият автомобил „„Рено Клио“, достигайки мястото на удара ,е блъснал с лявата част на задната броня тялото на пешеходната, след което веднага е спрял.

Вследствие на удара пешеходната е загубила равновесие и е паднала на платното за движение, опирайки се на лявата си ръка, при което е получила наранявания, описани в медицинските документи.

От техническа гледна точка вероятните причини за настъпване на произшествието е, че водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ

9315 РВ по време на движението си назад не се е убедил, че пътят зад автомобила е свободен и че няма да създаде опасност за другите участници в движението, и предприетото пресичане на платното за движение по ул. “ от пешеходната на нерегламентирано за това място.

Лекият автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ е оборудван с 2 броя външни огледала за обратно виждане, разположени съответно в предната част на лява и дясна предни врати и 1 брой огледало за обратно виждане, монтирано в купето на автомобила.

Видимостта на водача на автомобила назад се осигурява от посочените по-горе огледала, както и от завъртане на главата назад за наблюдение на пътя зад автомобила при движение на заден ход.

Външните огледала осигуряват видимост на водача от двете страни на автомобила под форма на конус, ограничен съответно от лявата и дясна външни страни на автомобила и линия сключваща ъгъл от около 25° спрямо съответната странична част на автомобила.

За водача съществува задължение при движение на заден ход непрекъснато да наблюдава пътя зад автомобила и да извърши маневра при движение на заден ход със сигурност, че пътя, който ще измине автомобилът е свободен.

Вещото лице дава заключение, че водачът е имал във всеки един момент видимост назад зад автомобила и частично странично, при движението си на заден ход и че видимостта не е в причинна връзка с настъпилото ПТП.

Водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ не е възприел пешеходката като опасност и не е предприел аварийно спиране преди да я блъсне.

От техническа гледна точка моментът на възникване на опасността за водача на лекия автомобил „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ е настъпил, когато пешеходката е стъпила на платното за движение на ул. и е предприела пресичане на платното за движение от дясно на ляво по посоката на огледа.

Пешеходката се е движила по платното за движение, като скоростта ѝ на движение преди ПТП се определя от вещото лице по таблични данни, съобразени с възрастта, пола и условията на движение. Пешеходката се е движела със скорост 1,14 м/сек (4,1 км/ч) и до мястото на удара пешеходката

е изминала разстояние от 2,0 метра за време 1,75 секунди, наречено време на удара или време на траене на опасността, което е определя от формула.

Пътят,,изминат от л.а. „Рено Клио“ с рег. № СВ 9315 РВ за времето на удара се определя от вещото лице на 4,67 метра.

В този случай дължината на опасната зона за спиране на лекия автомобил „Рено Клио“ при движение с разрешената в населено място скорост от 6,52 км/ч в условията на произшествието е била около 2,39 метра.

Изпълнено е условието от техническа гледна точка за предотвратяване на настъпилото ПТП от страна на водача на лекия автомобил „Рено Клио“ при движение със скорост от около 6,52 км/ч е - опасната му зона на спиране да е по-малка от отстоянието, на което се е намирал от мястото на удара в момента на възникване на опасността .Условието е изпълнено, следователно водачът на лекия автомобил „Рено Клио“ при движение със скорост от около 6,52 км/ч е имал техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП, чрез аварийно спиране.

По делото е изготвена **съдебномедицинска експертиза** по писмени данни от Д. П.а И.,началник отделение „Съдебна медицина“ при МБАЛ“С. П.“АД .

Вещото лице установява ,че ищцата е постъпила на 15.08.2022 г в 16,00 ч. с диагноза „счупване на долния край на лъчевата кост“.В анамнезата е отразено ,че пострадалата има болка и ограничени движения в областта на дясна гривнена става.Настанена е в добро общо състояние,контактна,адекватна,ориентираена за време и място,с кр.налягане налягане120/80,пулс 68/мин.Гривнената става е оточна и болезнена.Направена е рентгенография на лява гривнена става N2 6564/15.08.2022 г. с диагноза „фрактура на радиуса на типично място с дислокация и вклиняване.Фрактура на дистална улна и процесус стилоидеус“.

Ортопедът д-р Цолов поставил диагнозата „фрактура ради и дисталис синистра“Направена е гипсова имобилизация в 16,30 ч.

В 16,50 ч. пострадалата е приета на лечение в отделението по Ортопедия и травматология с диагноза „счупване на долния край на лъчевата кост в ляво,закрито.“Извършено е закрито наместване,без вътрешна фиксация,видно от операционен протокол №9.02/№409.

Дадени са указания за домашно лечение и пострадалата е изписана на 15.08.22г в 19 часа със същата диагноза.

Към Гр.дело № 95/23г са приложени два амбулторни листа :

1.Амб. лист №*****СА 4 от 23.09.2022 г. ,в който е отразено ,че лява гривнена става все още е оточна и болезнена и са направени препоръки за стегната превръзка и физиотерапия.

2.Амб.лист №22285В 0573/12.10.2022 г: Отразено е ,че болката и отокът на лява китка са намалели значително. Движенията са подобрени.Добро общо състояние.Слабо изразен оток на гривнената става и пръстите .Движения-разширени по обем .Болка в краен момент.

Извършени са физиотерапевтични процедури:нискочестотно магнитно поле 10 бр.и ултразвук - 10 бр.

Липсват други медицински документи за проведено лечение,свързано с претърпяното ПТП.

Вещото лице е категорично ,че липсват данни за мозъчно сътресение,както и за множество насинявания и наранявания по тялото-такива не са отразени в наличната медицинска документация.

На 1.09.2023 г.ищцата е освидетелствувана в кабинета по Съдебна медицина с удостоверение № 94/2023 г.При прегледа се установява видима деформация над лява гривнена става ,ищцата съобщава за леко ограничени движения.

Вещото лице обобщава,че на ищцата М. Г. А. е причинено счупване на костите на лява предмишница в долната трета-лъчева и лакетна кости ,като счупването на лъчевата кост/радиуса / е на типично място.

Първа медицинска помощ е оказана в МБАЛ „С.П.“АД- В. в Ортопедо-травматологично отделение с наместване и обездвижване в гипс. Престоляла в отделението до 19 часа и освободена за домашно лечение

Описаните травматични увреждания според вещото лице се дължат на удар от или върху тъп твърд предмет и отговарят да са причинени при падане върху отворена длан на ръката.

В медицинската документация не са описани други травматични увреждания от директния удар от колата или падането.Липсват предхождащи заболявания,които да влияят и удължават възстановителния период.

Преживеният стрес според вещото лице не се е отразил на заболяването на ищцата -диабетна полиневропатия.

Проведено е лечение с обездвижване за 35 дена,предписани са аналгетици при нужда.

Според вещото лице възстановяването е осъществено в срок,като натоварване на ръката се разрешава след 2,5-3 месеца.

Причинено е трайно затруднение движението на левия горен крайник.

По делото е изготвена съдебнопсихологична експертиза от в.л. В. Валентинова Д.,психолог и консултант по междуличностни и групови отношения,психолог по проблемите на зависимостите,консултативен психолог по методите на позитивна психотерапия - Дружество по Позитивната психотерапия - Б. (ДППБ),семеен медиатор в Единния регистър на медиаторите под № 20210826001.

В.л.Д. сочи,че такъв тип инциденти винаги се отразяват на човешката психика. В зависимост от редица личностни и ситуационни фактори, такава ситуация може да се отрази по различни начини, като диапазонът на последващите реакции варира от моментен шок до трайни поведенчески разстройства. Адапирането към нови условия (ограничено използване на ръката, невъзможност за трудова ангажираност, финансови промени и др.) също протича с индивидуално темпо и интензивност. Това често води и до вторични стресови стимули, които възпрепятстват възстановителния процес.

При ищцата според вещото лице е възникнал посттравматичен стрес, вследствие на претърпяното ПТП, който се наблюдава и в момента на интервюирането. Забелязва се тревожно поведение, изразено в неспокойно позициониране по време на беседата, вербално изразени притеснения и интонационно изразени дискомфортни емоции –ищцата М. А. често сменяла мястото си по време на срещата, често ставала права, движела се в стаята. Тонът ѝ при комуникация бил напорист, гласът - треперещ, когато се връщала мислено и разказва за създалата се ситуация и личното ѝ преживяване в онзи момент.Констатирано е че лесно се разстройва и че лесно споделя страховете си - тези на онзи етап и тези, които има и до днес. Поведенчески се наблюдава нестабилност в емоционално отношение.

Посттравматичното стресово разстройство е последващ симптом на преживян силен шок. Пострадалата не е възстановена според вещото лице от

претърпения инцидент. Фокусът на тревожните ѝ мисли е изместен върху бъдещето, като притесненията са свързани със здравословното ѝ състояние и финансовите проблеми, последвали след медицинските възстановителни процедури и невъзможността ѝ през оздравителния период да работи. Това изместване на фокуса допълнително възпрепятства адаптирането и възстановяването от първичния посттравматичен стрес, тъй като ресурсът за справяне е него се разпределя за справяне с актуалния проблем.

Психическото състояние се отразява физически и на хората в добро здравословно състояние. Стресът се отразява по-засилно здравословно при хора със придружаващи заболявания, като от значение тук са спецификите на самото заболяване, както и дали то е психическо такова или на физическо ниво. Диабетната полиневропатия се характеризира с увреждане на нервни влакна, следователно психическото състояние (в конкретния случай - липса на здравословен и пълноценен сън, загуба на апетит) дава отражение на телесното здраве, като нарушава поддържащата терапия. От своя страна, здравословните промени водят до допълнителна тревожност и натрупването на още психически стрес.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелите ,тъй като те са последователни и непротиворечиви и кореспондират със заключенията на вещите лица ,които са професионално изготвени .

При така установената фактическа обстановка Видинският окръжен съд прие за установено следното от правна страна :

Производството по делото е образувано по искове, квалифицирани по чл. 432, ал. 1 от КЗ. Законовата разпоредба на чл. 498, ал. 3 КЗ обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител. Касае се за рекламационен срок, въведен от законодателя с действащия към датата на събитието КЗ, с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове.

По делото е установено, че преди подаване на ИМ ищецът е отправил

писмена претенция по реда на чл. 380 КЗ към застрахователя, но застрахователят не е изплатил никакво обезщетение. Не се спори, че претенцията към застрахователя е отправена на 08.11.2023 г. (л.22 от делото) и че след поискването на допълнителни документи застрахователят не се е произнесъл в законоустановения срок.

Доколкото уреденото в КЗ производство по искане за плащане на застрахователно обезщетение пред застрахователя е изчерпано като възможност за извънсъдебно уреждане на спора в срока по чл. 498 КЗ, съдът намира, че за ищеца се е открила възможността да предяви всичките си претенции пред съда.

Съобразно разпоредбата на чл. 429, ал. 1 КЗ със сключването на договор за застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят поема задължението да покрие отговорността на застрахования към трети лица за причинените имуществени и неимуществени вреди. Същевременно разпоредбата на чл. 477, ал. 1 и 2 КЗ предвижда, че обект на застраховане по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства. Предявеният иск черпи правното си основание от разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ. Искът е пряк и е предоставен на увреденото лице срещу застрахователното дружество, с което причинителят на вредата се намира в облигационно правоотношение по застраховка "Гражданска отговорност".

Основателността на прекия иск на увредения срещу застрахователя за обезщетяване на причинените в резултат на застрахователно събитие вреди предполага установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца на валидно застрахователно правоотношение, настъпило застрахователно събитие, представляващо покрит риск по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, настъпилите вреди, резултат от поведението на застрахования водач, включително обосноваване на техния вид и размер.

Както бе посочено в приетата фактическа установеност фактът, че лекият автомобил, в който се е движел ищецът, е бил застрахован при ответното дружество по задължителната застраховка "Гражданска

отговорност на автомобилистите“ , като наличието и валидността □ към датата на произшествието също не са предмет на спор между страните по делото, поради което застрахователят е материалноправно легитимирана страна по прекия иск.

Не е налице влязла в сила присъда, обвързваща гражданския съд относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца поради това ,че наказателното производство е прекратено на основание Чл.343 ал.2 НПК по искане на пострадалите лица-с оглед на гореизложеното всички факти и обстоятелства по делото са установени по реда и при условията на ГПК.

Съгласно Чл.432 ал.1 КЗ увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя. Налице е основанието по чл. 432 , ал. 1 от КЗ за ангажиране отговорността на ответника за причинените на ищеца неимуществени вреди, свързани с претърпените от него болки , страдания и негативни изживявания, последица от причинените телесни увреждания. Функционалната връзка между деликтната отговорност и отговорността на застрахователя предполага пораждането на задължението на последния по горесцитираната правна норма, при реализиране на визираните в нея предпоставки. На първо място, това е установяване на застраховане на гражданска отговорност на виновния за ПТП водач при ответника - застраховател по време на настъпването на застрахователното събитие и на второ - осъществяването на елементите от фактическия състав на неправомерното увреждане. Ответникът, по силата на застрахователното правоотношение, е поел задължение да обезщети вредите, причинени на трети лица от водача на застрахованото превозно средство.

Предвид характера и интензитета на причинените на ищеца значителни морални болки и страдания на основание чл. 51, ал. 1 вр. чл. 52 от ЗЗД Видинският окръжен съд намира, че за възмездяване на претърпените от него неимуществени вреди справедливият размер на обезщетение е 10 000 лв.,като този размер на обезщетение е от естество да репарира негативните емоционални преживявания и физически страдания на ищеца .

Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и последователната съдебна практика на ВКС, при определяне на размера на дължимото

обезщетение за неимуществени вреди съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът се ръководи от критерия за справедливост. Уточнено е, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни обективно съществуващи в действителността обстоятелства. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в Държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

При анализа на всички обективни обстоятелства в конкретния казус – полученото увреждане на здравето, изразяващо се в телесни травми; причинените болки и страдания в резултат на причиненото увреждане – по време на инцидента, както и след това; съобразявайки сравнително възрастта на пострадалия, която обуславя по-продължителен период на възстановяване; продължителността и степента на претърпените болки и страдания, които продължават макар и в значително по-слаба степен и към настоящия момент, причинените неудобства, свързани с ежедневното обслужване за срок около два месеца; нарушен житейски ритъм, физически затруднения при полагането на труд и при съобразяване с конкретните икономически условия и съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, които следва да се отчитат като ориентир за определяне на размера на дължимото застрахователно обезщетение, независимо от функционално обусловената отговорност на застрахователя от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие (в този смисъл е даденото разрешение в практиката на ВКС, формирана в множество решения - Р № 83/06.07.2009 г. по т. д. № 795/2008 г. на ВКС, ТК, II ТО, Р № 1/26.03.2012 г. по т. д. № 299/2011 г. на ВКС, ТК, II ТО, Р № 189/04.07.2012 г. по т. д. № 634/2010 г. на ВКС, ТК, II ТО, Р № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на ВКС, ТК, I т. о., Р № 121/09.07.2012 г. по т. д. № 60/2012 г. на ВКС, ТК, II ТО и други съдебни актове), съдът намира за справедливо претърпяните болки и страдания да се остойностят в

размер на 10 000 00 лв. Съдът отчете ,че се касае за една средна телесна повреда ,която не е съпътствана с други телесни увреждания –от материалите по делото се налага категоричен извод за липса на мозъчно сътресение и изпадане в състояние на пълна мозъчна кома.Възстановяването е протекло без усложнения в нормалните за подобно увреждане срокове . Съдът отчете и факта ,че вследствие на изживеният при инцидента стрес ищцата е получила посттравматично тревожно разстройство и посттравматична стресова реакция, което наложило консултации със специалист- психолог поради проявите на безсъние и безпокойство .

При определяне на размера на обезщетението съдът съобрази и задължителната практика на ВКС ,която следва да служи като ориентир при определяне на размера на обезщетението .

В Решение № 50183 от 27.03.2023 г. на ВКС по т. д. № 1624/2021 г., II т. о., ТК, докладчик съдията А. Б.се приема ,че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение е в размер на сумата от 30 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП 03.04.2017 г., за следните увреждания: една средна телесна повреда - фрактура на пета метатарзална кост на дясното ходило, за лечението на която травма е провела болнично лечение. По време на проведеното лечение, на 04.04.2017 г., ищцата е била оперирана, била е направена остеоклазия (мануално коригиране на деформацията от счупената кост), а след изписването ѝ е била поставена гипсова лонгета за 40 дни с препоръка през този период да ходи с патерици, за да не натоварва крака. След свалянето на гипса е била провеждана лечебна физкултура на два пъти по 10 дни. В заключението на СМЕ е посочено, че при огледа на дясното ходило е установен оток в областта на фрактурата, походката на ищцата е леко накуцваща и тя все още се оплаква от болки при по-голямо натоварване и при промяна на времето. Според вещото лице - ортопед търпените от ищцата болки и страдания са продължили 3 месеца, като през първите 15 - 20 дни са били с по-интензивен характер, като тя ще продължи да има такива в областта на счупването при промяна на времето и при по-голямо натоварване и тези болки ще продължат цял живот. Вещото лице сочи още, че с оглед възрастта на ищцата са налице трайни последици за здравословното ѝ състояние, които се характеризират на базата на фрактурата със зашипяване и болков синдром. В с. з. на 27.03.2018 г. вещото лице пояснява, че ищцата няма да се възстанови напълно, като ще остане накуцваща походка. Според

поясненията на вещото лице ендокринолог в с. з. на 18.09.2018 г. дългогодишният захарен диабет, от какъвто страда ищцата, има отношение при възстановяване на пациент след операция или по отношение на рана.

Около месец след изписването ѝ от болницата ищцата е била с гипс и се е движела с патерици, поради което не можела да излиза и ималата нужда от помощ за пазаруване. Установява се, че ищцата се е оплаквала от болки, след сваляне на гипса кракът ѝ все още се подувал, но постепенно това отшумяло и кракът подобрил вида си, като ищцата вече ходи сама. Според показанията на свидетелката в продължение на няколко месеца след инцидента ищцата била стресирана и се страхувала да пресича.

ВКС като съобразил медико-биологичната характеристика на претърпяното от ищцата телесно увреждане, проведеното оперативно лечение с остеоклазия (мануално коригиране на деформацията от счупената кост) и гипсова лонгета, продължителността на протеклия възстановителен период от около 3 месеца, възрастта на ищцата към датата на ПТП /77 г./, преживените в резултат на увреждането болки и страдания и отражението им върху живота на ищцата, неблагоприятната прогноза по отношение на възможността за пълно възстановяване, което е свързано с периодични болки и страдания, както и лимитите на застрахователна отговорност по задължителна застраховка "ГО" като проявна форма на икономическите условия в страната към момента на настъпване на произшествието, намира, че справедливото обезщетение за претърпените от ищцата болки и страдания възлиза на 30 000 лева.

С Решение № 50009 от 13.03.2023 г. на ВКС по т. д. № 2214/2021 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Р. Б. се приема, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение е в размер на сумата от 8 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 08.06.2018 г. за следните увреждания: контузия на главата, с мозъчно сътресение, причинило временна загуба на съзнание, съставляващо "средна телесна повреда" – разстройство на здравето, временно опасно за живота. Възстановяването е било с обичайната продължителност на проведеното лечение, обичайната продължителност на възстановяването и присъщи на увреждането болки, страдания и неудобства, в рамките на тази обичайна продължителност. Не са установени морфологични увреди на мозъка, нито на черепната кутия, както и каквито и

да било трайни последици, след обичайно присъщия 1 – месечен период на възстановяване.

С Решение № 50136 от 27.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 1445/2021 г., II т. о., ТК, докладчик съдията П. Х. се приема ,че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 32 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 17.04.2018 г. за следните увреждания : тежко открито счупване в областта на дясната подбедрица /според свидетелските показания, кракът му е висял/, с кървене и невъзможни движения. Проведена е оперативна процедура с голям обем и сложност, във връзка с която пострадалото дете е престояло 13 дни в болнично заведение. Тежестта на фрактурата е обусловила болки и страдания с по-голям от обичайния интензитет, както и по-дълъг възстановителен период, през който също са търпени болки, ограничения и негативни изживявания. Последствията от травмата не са отшумели и към момента на прегледа от вещото лице – година и половина по-късно е установена намалена мускулна маса и обем на подбедрицата, както и болки при натоварване и лошо време, а на пострадалия е забранено да спортува. Заедно с травматичното увреждане на крака, пострадалият е диагностициран и с комозио церебри, лекувано медикаментозно, като само терапията в конкретния случай е продължила 1 месец, видно от приложената епикриза.

С Решение № 50011 от 16.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 945/2022 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Е. С. се приема ,че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 32 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 13.01.2020 г. за следните увреждания: контузия на ляв бъбрек; многофрагментно счупване на средната тръбеста част на лявата бедрена кост; счупване на лявата голямопещална кост в областта на вътрешния кондил с линейна фрактурна линия по оста от костта; счупване на лявата глезенна става.Посочените по-горе травматични увреждания са обусловили, поотделно и заедно наличието на трайно затруднение на ляв долен крайник за срок не по-малък от 9-12 месеца за бедрената кост; прогнозата е, че левият крак на ищеца няма да се възстанови напълно функционално с възможност да възникнат допълнителни усложнения .Останалите увреждания, съчетани с тежката травма на долния крайник водят до клиничните предпоставки за изява на травматичен шок, поради съпровождащата болката.След извършената операция и едноседмичен

престой в болницата ищецът е изпитвал изключителна болка като в продължение на пет месеца и половина е бил на легло; инцидентът се е отразил върху съня и психиката на ищеца - първите три месеца не спял "по цели нощи", стряскал се и викал; вследствие от инфекция, настъпили допълнителни усложнения, свързани с уринирането, поради което около месец и половина е бил с катетър и не е ставал от леглото; след като започнал да ходи, в продължение на пет - шест месеца се е движил с помощни средства като продължава да изпитва болки и затруднения. Отделно, с оглед допълнителното заключение по извършената СМЕ, следва да бъде отчетено, че понастоящем е налице намален обем на движението в тазобедрената, колянната и глезенната стави поради оток, болка и контрактура в ставите. Касационният състав акцентира върху следните обстоятелства, които обуславят присъждане на обезщетението в пълния му претендиран размер: На първо място съдът отчита, че тежката, съчетана травма на три нива в областта на ляв долен крайник (бедро, коляно – глезенна става) са довели до травматичен шок поради болката, съпровождана тези механични увреждания. Релевантно за спора е и обстоятелството, че болката, съпровождана оперативното лечение и последващата рехабилитация е непрестанен спътник на ищеца до пълното му възстановяване. На второ място съдът се съобразява с неблагоприятната прогноза, че левият крак няма да се възстанови напълно функционално, че са възможни усложнения, както и че понастоящем е налице намален обем на движението в тазобедрената, колянната и глезенната стави поради оток, болка и контрактура в ставите. На последно място съдът взема предвид болките и въздействието върху психиката на ищеца в резултат на настъпилите усложнения в здравословното му състояние.

С Решение № 50004 от 14.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 2012/2021 г., I т. о., ТК, докладчик председателят Б. Б. се приема ,че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 22 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 04.12.2017 г.за следните увреждания: раздробено счупване в зоната на дясната тазобедрена става и охлузвания по лицето и гърдите. Първоначално в МБАЛ – Л. на пострадалия е извършено закрито наместване на счупването, но поради незадоволителния клиничен резултат на 08.12.2017 г. той е откаран в "Пирогов", където е осъществена оперативна интервенция с поставяне на метална остеосинтеза и по този начин е възстановена анатомията на ставата. Поставената му остеосинтеза е от

биологично поносим метал и се премахва чрез нова операция след минимум 6 м. до 4-5 г. в зависимост от състоянието на пациента, като при прегледа в. л. не е установило никакви усложнения при ищеца. Последният е търпял интензивна болка 35-40 дни, шест месеца не е можел да се обслужва самостоятелно и при придвижване е трябвало задължително да ползва патерици, като едва след това му се разрешава по-свободен режим. Към датата на експертизата – м. 06. 2020 г. движенията му в таза са доста ограничени и има болки при движение и натоварване. Този вид фрактури дори и добре наместени и синтезирани водят много бързо до износване на тазобедрената става, получава се коксартроза, достига се до силно ограничение на обема на движението и усилване на болката, което прави наложителна подмяната на ставата с изкуствена. Протезирането на тазобедрена става според него е една от най-сложните операции, с голяма травматичност и кръвозагуба, поради което са с висок оперативен и следоперативен риск и дълъг възстановителен период. Според в. л., изкуствената става ще доведе до чувствително намаляване на болките и биомеханиката на ходене, седане, качване по стълби, но няма да възстанови пълния обем на движенията. Посочва се, че при такива травми пострадалите имат болки при промяна на времето и претоварване. След изписването му от болницата пострадалият е бил на легло 5 месеца, не можел дори да седне и имал нужда от грижи 24 часа в денонощието. Станал раздразнителен, защото шест месеца нищо не можел да прави, не можел да работи, защото работата му била свързана с компютър, с пътуване и извършване на ревизии, а той не можел да прави нищо от това, при което загубил част от клиентите си и това се отразило изключително зле на финансовото му състояние. Можел да се движи около 10-15 минути, след което трябвало да си почине. Същите свидетелстват, че лекарите още в началото им казали, че ще следва да се сложи изкуствена става, като дали един по-дълъг период, но при преглед през м. 02. – 03. 2020 г. им казали, че трябва да стане по-скоро, а това било свързано със значителни разходи, за което те не разполагали с нужните средства.

С Решение № 50139 от 10.01.2023 г. на ВКС по т. д. № 545/2022 г., II т. о., ТК, докладчик съдията И. А. се приема, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 12 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 10.11.2017 г., за следните увреждания:

ЧМТ, състояща се от мозъчно сътресение, травматичен подкожен кръвоизлив в дясната теменна област на главата с диаметър около 4 см; гръбначна травма, изразяваща се в множество изкълчвания и навяхване на ставите и ставните връзки – Дисторзио коли; травма на гръдния кош без рентгенови данни за счупени ребра; травма на опорно двигателния апарат, състояща се от контузия на раменния пояс и мишница в дясно без рентгенови данни за счупени кости. Сътресението е преминало с количествено нарушение на съзнанието зашеметяване, обърканост, без данни за настъпило безсъзнателно състояние, оценено при приемане във ВМА в деня на инцидента с 15 точки по Глазгоу кома скалата, т. е. в лека степен, преминаващо с общомозъчна симптоматика, с болки и страдания около 20 дни, най-интензивни през първите десет. Травматичната увреда на шийния сегмент на гръбначния стълб е довела до болеви усещания за 15 дни, най-интензивни през първите седем, възстановителен период около месец и половина. Контузията на раменната става и гръдния кош е отзвучала за около две седмици. Продължителността на общия възстановителен за всички травми период е от около два месеца. Не се е наложило оперативно лечение. Болничният период е кратък, липсват остатъчни последици, които да създават затруднения. Необходима е чужда помощ за справяне с ежедневните и битови проблеми в продължение на първите месец-два след инцидента и продължаващ дискомфорт във врата при вдигане на ръката, както и преживения стрес предвид механизма на катастрофата, като неминуемо проявление при всеки пътен инцидент.

Със същото Решение № 50139 от 10.01.2023 г. на ВКС по т. д. № 545/2022 г., II т. о., ТК, докладчик съдията И. А. се приема, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 15 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 10.11.2017 г., за следните увреждания на друг пострадад : черепно-мозъчна травма със следните компонентни: сътресение на мозъка и разкъсно-контузна рана в лявата челна област на главата с дължина около 1.5 см.; гръбначна травма, изразяваща се в изкълчване и навяхване на ставите и ставните връзки на шийния отдел на гръбначния стълб – дисторзио коли; травма на гръдния кош без рентгенови данни за счупване на ребра. Те не са животозастрашаващи, а са довели до временно разстройство на здравето. Възстановителният период от черепно-мозъчната травма, изразяваща се в сътресение на мозъка, е от три до пет седмици, сътресението е в лека степен, оценено по Глазгоу кома скала с 15

точки, непосредствено след инцидента, характеризирало се със замайване и гадене. Болките от полученото дисторзио коли са били за период от 15 дни, като най-силни са били първите 7 дни; нормалният възстановителен период е около месец и половина; контузията на гръдния кош е причинила болки и страдания за период около 1 седмица, с възстановителен период от две седмици. Обобщено е, че общият възстановителен период от всички увреждания на пострадалия е около два месеца, през които е изпитвала дискомфорт в ежедневието си; престоят в болничното заведение непосредствено след инцидента е кратък, изписана с подобрене, приятна прогноза за възстановяване, и след съобразяване, че няма трайни негативни последици от получените от ПТП травми; нормалния възстановителен период; възрастта – на 49 години.

Със същото Решение № 50139 от 10.01.2023 г. на ВКС по т. д. № 545/2022 г., II т. о., ТК, докладчик съдията И. А. се приема ,че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 3 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 10.11.2017 г., за следните увреждания на трети пострадал : повърхностна травма на устните и устната кухина, контузия на гръдния кош без рентгенови данни за счупени ребра, които са му причинили болки и страдания да период от две седмици. Получените травми не са създали опасност за живота му, нито се предизвикали сериозен дискомфорт в ежедневието му. След съобразяване краткия период на възстановяване, през който предизвиканите неудобства са били в минимален обем; обстоятелствата, че не се е наложил болничен престой, че няма данни за трайни последици, както и възрастта на ищеца – 24 г. към датата на ПТП, касационният съд приема за справедливо обезщетение сумата от 3 000 лв. Пострадалият е отказал болничен престой поради здравословни проблеми на майка му, за която се грижи.Търпял е повече от месец негативни психически изживявания по повод полученото подуване на устата, от което е изпитвал неудобство да излиза навън заради външния си вид и да общува, както и по повод притеснения за нараняване на зъбите.

С Решение № 60099 от 18.08.2022 г. на ВКС по т. д. № 322/2020 г., I т. о., ТК, докладчик съдията В. Х. се приема ,че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 18 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 06.11.2016г. за следните увреждания : закрито счупване на дясната ключица, наложило оперативно лечение, след

което ищцата е търпяла болки в продължение на два месеца, от които интензивни през първия месец. Възстановени били като цяло функциите на ръката при наличието на леко ограничение в крайната степен на движение на раменната става, свързани с болки при движение и натоварване. Останал козметичен дефект – белег, като ищцата претърпяла и психически страдания, произтекли от необходимостта от чужда помощ в ежедневието.

С Решение № 43 от 26.07.2022 г. на ВКС по т. д. № 450/2021 г., I т. о., ТК, докладчик съдията М. Ж. се приема, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 20 000 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 20.09.2016 г., за следните увреждания : счупване на дясната раменна кост с осъществено консервативно лечение /поставяне на гипсова имобилизация/, като така са избегнати негативните последици на операция. Периодът на възстановяването му е бил шест месеца, като не са доказани трайни остатъчни последици от счупването с оглед възможното преодоляване на ограничението в движението на лакътната става. Увреждането не е изисквало лечение при строг постелен режим и пълна зависимост от помощта на близките на пострадалия; с оглед гипсираната ръка самообслужването на ищеца е било затруднено.

С Решение № 12 от 14.07.2022 г. на ВКС по т. д. № 194/2021 г., I т. о., ТК, докладчик съдията М. Ж. се приема, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 22 500 лв. към момента на настъпване на процесното ПТП на 30.07.2018 г., за следните увреждания : травматично счупване на тялото на шести гръден прешлен без данни за засягане на нерви, травматично счупване на лява лъчева кост на типично място без данни за разместване на костите с последваща гипсова имобилизация за 25 дни и затруднение в движението на лявата ръка за около 25 дни и травматично счупване на тялото на шести гръден прешлен без данни за засягане на нерви, довело до затруднение в движението на снагата за около 2-3 месеца. Проведено е консервативно лечение с болкоуспокояващи средства. Експертното мнение на вещото лице по съдебномедицинската експертиза е за възстановяването на пострадалата и липсата на трайни последици от получените травми. Пострадалото дете преди инцидента било контактно и усмихнато, а след инцидента - уплашено, стресирано и не било жизнерадостно; по време на оздравителния период у дома се наложило да не се движи и понастоящем по тялото на детето имало остатъчни белези от

гумата на автомобила, който я ударил.

С Решение № 50153 от 9.11.2022 г. на ВКС по т. д. № 1648/2021 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Е. С. се приема ,че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение в размер на сумата от 6 000 към момента на настъпване на процесното ПТП на 04.10.2019 г., за следните увреждания : остра стресова реакция, болки в областта на главата, оток на окото, синини на носа, по гърдите и стомаха, пострадалата не можела да спи, плачела е дълго време, пиела е успокоителни лекарства, нямала е желание да ходи на работа и да пътува с лек автомобил. Острата стресова реакция на пострадалата е преминала в посттравматично стресово разстройство, наложило провеждането на медикаментозно лечение в продължение на поне година.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ВЪЗРАЖЕНИЕТО ЗА НАЛИЧИЕ НА СЪПРИЧИНЯВАНЕ

Видинският окръжен съд намира ,че размерът на дължимото обезщетение следва да бъде намален поради наличието на съпричиняване от страна на пострадалия . По въпроса за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, следва да изходи от указанията , дадени в т. 7 от ППВС № 17/1963 г., както и от принципните становища по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, изразени в задължителна, по смисъла на т. 2 от Тълкувателно решение № 1/19.02.2010 г. на ОСГТК на ВКС практика-решение по т. д. № 525/2008 г., решение по т. д. № 977/2010 г., решение по т. д. № 618/2011 г. и други.

В т.7 от Постановление № 17 от 18.XI.1963 г., Пленум на ВС се приема ,че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване. В случая е от значение наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, а не и на вина. Затова, когато малолетно дете или невменяемо лице допринесе за настъпване на резултата, съобразно с обстоятелствата на случая следва да се приложат разпоредбите на чл. 51, ал. 2 ЗЗД независимо от това, че такова лице не може да действа виновно.

В Решение № 45 от 15.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 525/2008 г., II т. о., ТК, докладчик съдията К. Е. се приема,че за да бъде намалено обезщетението за вреди, увреденият трябва да е допринесъл за тяхното настъпване. Необходимо е обаче този принос да е конкретен - т.е. да се изразява в

извършването на определени действия или въздържането от такива действия от страна на увреденото лице. Съпричиняване на вредоносния резултат ще е налице само ако именно поведението на увредения е станало причина или е повлияло по някакъв начин върху действията на причинителя на вредата. Сам по себе си обаче, фактът, че увреденото лице е пътувало в автомобила, участвал в пътнотранспортното произшествие, не налага извод за допринасяне на вредите от злополуката. Приносът на водача на автомобила за настъпването на пътнотранспортното произшествие е личен и не обосновава автоматично принос на всички пътуващи в този автомобил. Отговорността на застрахователя за заплащане на обезщетение за вреди произтича от сключения застрахователен договор, а не от непозволено увреждане. Доколкото обаче отговорността му е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, то застрахователят отговаря за всички причинени от него вреди и при същите условия, при които отговаря самият причинител на вредите.

В постановените по реда на чл. 290 от ГПК решения на ВКС на РБ - решение № 15/19.02.2020 г. по т. д. № 146/2019 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 118 от 27.06.2014 г. по т. д. № 3871/2013 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 97 от 06.07.2009 г. по т. д. № 745/2008 г. на ВКС, ТК, II т. о. и др., се приема, че при определяне на степента на съпричиняване подлежи на съпоставка тежестта на нарушението на деликвента и това на увредения, за да бъде установен действителният обем, в който всеки един от тях е допринесъл за настъпването на пътното произшествие. При преценка поведението на пострадалия решаващият съд следва да има предвид не само разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и завишената отговорност на водача на моторното превозно средство за осигуряване безопасност на движението спрямо тази на пешеходците, не само задължението на водача да избере подходяща скорост на движение на управляваното МПС, която би му позволила да спре в зоната на своята видимост при поява на препятствие на пътя, което водачът на съответното МПС е могъл и е бил длъжен да предвиди. Съдът трябва да отчита също поведението на пострадалия, всички негови действия и допуснати от него нарушения на правилата за движение по пътищата, като съобрази и относимите правни норми, уреждащи задълженията на пешеходците като участници в движението по пътищата. След съпоставяне на поведението и действията на всички участници в съответното ПТП и

отчитане тежестта на допуснатите от всеки нарушения, довели до настъпване на вредоносния резултат, съдът следва да определи конкретния принос за причиняване на съответното ПТП на всеки един от участниците и да разпреди отговорността за причиняването на деликта.

Въпреки липсата на влязъл в сила съдебен акт по отношение на вината на водача, Окръжен съд-В. намира, че водачът е виновен за настъпилото ПТП, като е допуснал нарушение на :

-чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, като не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и

-чл. 40, ал. 2 от ЗДвП, съгласно който по време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности, като не наблюдавал непрекъснато пътя зад превозното средство .

В конкретния случай съдът намира, че водачът е предприел необходимите предвидени в закона действия по осигуряване на безопасност на маневрата, но тъй като в началото на движението си лекият автомобил се е намирал по средата на пътното платно и маневрата е следвало да се осъществи в максимално кратък срок поради опасност от появата на други МПС, които биха осутили маневрата, както и поради необходимостта на следи пътната обстановка във всички посоки докато борави с уредите за управление на автомобила, водачът е разпределил вниманието си върху различни обекти, намиращи се в различни посоки и по този начин е пропуснал появата на пострадалата на пътното платно.

Съдът намира, че ищцата М. Г. А. също е допуснала сериозни нарушения на правилата за движение. Съгласно Чл. 113 ал.1 т.1 от Закона за движение по пътищата при пресичане на платното за движение пешеходците са длъжни да преминават по пешеходните пътеки, като преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства. Чл. 114 т.1 от Закона за движение по пътищата на пешеходците е забранено да навлизат внезапно на платното за движение. От събраните по

делото доказателства се установява по несъмнен начин ,че ищцата не е пресякла на намиращата се наблизо вляво от нея пешеходна пътека ,нито на намиращото се наблизо от дясната и страна кръстовище ,където не е очертана пешеходна пътека ,но се счита ,че такава е налице по силата на §6 т.54 от Допълнителните разпоредби на Закона за движение по пътищата ,тъй като на кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение.При наличието на две пешеходни пътеки в нарушение на Чл. 113 ал.1 т.1 от Закона за движение по пътищата ищцата е избрала да пресече пътното платно на място ,където няма пешеходна пътека и по този начин появата и на пътното платно е неочаквана за водача на лекия автомобил. Ищцата е допуснала и сериозно нарушение на Чл. 114 т.1 от Закона за движение по пътищата ,като се е появила внезапно на платното за движение.Чл.20 ал.1 и 2 ,Чл.25 ал.1 и мн.други от Закона за движение по пътищата създават за водачите на ППС задължение при управление на ППС или при предприети маневри да наблюдават постоянно останалите участници в движението и да се съобразяват с тяхното положение, посока и скорост на движение,а при възникване на опасност да намалят скоростта ,да спрат или да предприемат спасителна маневра .Тези задължения ,макар че е изрично предвидено,се отнасят и за пешеходците.В настоящия случай се установява по несъмнен начин ,че ищцата след внезапната си поява на пътното платно по никакъв начин не е наблюдавала пътната обстановка ,не е забелязала приближаващото се с минимална скорост от 6,52 км./ч.МПС и не е направила каквото и да било ,за да избегне удара с него .От заключението на вещото лице е видно ,че л.а. е изминал с минимална скорост до мястото на удара разстояние от 4,67 м. ,което налага извода ,че ищцата при условие,че е проявила необходимото внимание ,е разполагала с достатъчно време да се отдръпне и да избегне удара .

С оглед на всичко гореизложено съдът намира ,че и двамата участници в движението имат принос за настъпване на уврежданията ,като счита ,че приносът е еднакъв :50% на 50% .С оглед на гореизложеното съдът намира ,че размерът на присъденото обезщетение следва да се намали наполовина от 10 000 лв.на 5 000 лв.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИСКА ЗА ИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ

Съдът намира иска за основателен ,тъй като се установи от събраните

писмени доказателства ,че ищцата М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.със съдебен адрес: гр.В. е разходвала сумата от 80 (осемдесет) лв. за посещение при психолог и изготвяне на психологичен статус .Поради горното ответникът ЗЕАД „ Б. В. И. Г. с ЕИК със седалище и адрес на управление гр.С следва да бъде осъден ДА ЗАПЛАТИ на М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В. сумата от 80 (осемдесет) лв. имуществени вреди –разходи за посещение при психолог и изготвяне на психологичен статус ,считано от 08.02.2023 г.до окончателното издължаване ,като искът за заплащане на законната лихва върху главницата,считано от 08.11.2022 г.до 08.02.2023 г.следва да бъде отхвърлен.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ЗАКОННАТА ЛИХВА

По силата на Чл. 497. (1) от Кодекса за застраховането застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати:

1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3;
2. изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ (не може да е по-дълъг от три месеца от предявяването на претенцията по реда на чл. 380 пред застрахователя)освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3 КЗ.

В конкретния случай застрахователната претенция е предявена І с писмо вх.№2975/08.11.2022 г. (л.22 от делото)на 08.11.2021 г.,а срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ,който не може да е по-дълъг от три месеца от предявяването на претенцията по реда на чл. 380 пред застрахователя ,е изтекъл на 08.02.2023 г., следователно законната лихва върху главницата започва да тече от 08.02.2023 г.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

Ищецът е освободен от заплащането на такси и разноски (л.24-25 от делото).По делото са назначени :

-съдебноавтотехническа експертиза с възнаграждение на вещото лице

400 лв.,от които 200 лв.от бюджета на съдебната власт и 200 лв.от ответника ЗЕАД „ Б. В. И. Г.” с ЕИК

-съдебномедицинска експертиза с възнаграждение на вещото лице 400 лв.,от които 200 лв.от бюджета на съдебната власт и 200 лв.от ответника ЗЕАД „ Б. В. И. Г. с ЕИК

-съдебнопсихологическа експертиза с възнаграждение на вещото лице 300 лв.от бюджета на съдебната власт .

Ищецът не е направил разноски ,поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Ответникът е направил разноски в размер на 400 лв.Предявените искове са уважени в размер на 5080 лв. от предявени 60 080 лв.или 8,46% ,респективно са отхвърлени за 91,54% .На ответника следва да се присъдят 91,54% от направените разноски или 366,16 лв.На ответника следва да се присъдят 91,54% от направените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лв. или 411.93 лв.

С оглед на горното М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В,със съдебен адрес: гр.В. следва да бъде осъдена ДА ЗАПЛАТИ на ЗЕАД „ Б. В. И. Г.”АД с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. направените по делото разноски за възнаграждения на вещи лица съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 366,16 лв.

С оглед на горното М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В. следва да бъде осъдена ДА ЗАПЛАТИ на ЗЕАД „ Б. В. И. Г.”АД с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 411,93 лв.

Ответникът ЗЕАД „ Б. В. И. Г.” с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. следва да бъде осъден ДА ЗАПЛАТИ държавна такса по сметка на Окръжен съд-Видин в размер на 203,20 лв. съобразно уважената част от предявените искове.

Ответникът ЗЕАД „ Б.В. И. Г.” с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. следва да бъде осъден да заплати на основание Чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата на адв.В. М. от АК-П. адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от иска в размер на 464,15 лв.Съгласно Чл.7 ал.2 т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения при

цена на иска от 60 080 лв.минималният размер на адвокатското възнаграждение се определя на 2650 лв.плюс осем процента върху горницата или в настоящия случай 2650 лв.+8% от 35 080 лв. или 2650 лв.+2806,40 лв.=5486,40 лв.

Адвокатското възнаграждение следва да се заплати съобразно уважената част на иска или 8,46% от 5486,40 лв.= 464,15 лв.

Водим от горното и на основание Чл.432 Кодекса за застраховането
Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗЕАД „ Б. В. И. Г.” с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. ДА ЗАПЛАТИ на М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В. сумата от 5 000 (пет хиляди) лв. - главница, представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, търпени в следствие на пътно-транспортно произшествие ,станало на 15.08.2022 г. около 15:30 часа в гр.В., при което л.а. „Рено Клио“ с рег.№СВ 9315 РВ, управляван от водача К. К. М. е нарушил правилата за движение по пътищата, като при паркиране на заден ход блъснал пешеходката М. Г. А.,заедно със законната лихва върху главницата,считано от 08.02.2023 г.,като ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В. срещу ЗЕАД „ Б. В. И. Г.” с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. иск до пълния му размер от 60 000 лв.

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В. срещу ЗЕАД „ Б. В. И. Г. с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. иск за присъждане на законната лихва върху главницата за периода от 08.11.2022 г.до 8.02.2023 г.

ОСЪЖДА ЗЕАД „ Б. В. И. Г.” с ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С. ДА ЗАПЛАТИ на М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В. сумата от 80 (осемдесет) лв. имуществени вреди — разходи за посещение при психолог и изготвяне на психологичен статус ,считано от 08.02.2023 г.до окончателното издължаване ,като ОТХВЪРЛЯ иска за заплащане на законната лихва върху главницата,считано от 08.11.2022 г.до 08.02.2023 г.

ОСЪЖДА М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В.
ДА ЗАПЛАТИ на ЗЕАД „ Б. В. И. Г.”АД с ЕИК със седалище и адрес на
управление гр. С. направените по делото разноси за възнаграждения на
вещи лица съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 366,16 лв.

ОСЪЖДА М. Г. А. с ЕГН: ***** от гр.В.,със съдебен адрес: гр.В.
ДА ЗАПЛАТИ на ЗЕАД „ Б. В. И. Г.”АД с ЕИК със седалище и адрес на
управление гр. С. направените по делото разноси за юрисконсултско
възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 411,93
лв.

ОСЪЖДА ЗЕАД „ Б. В. И. Г.” с ЕИК със седалище и адрес на
управление гр. С. ДА ЗАПЛАТИ държавна такса по сметка на Окръжен съд-
В. в размер на 203,20 лв. съобразно уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА ЗЕАД „ Б. В. И. Г. с ЕИК със седалище и адрес на
управление гр. С. ДА ЗАПЛАТИ на основание Чл.38 ал.2 от Закона за
адвокатурата на адв.В. М. от АК-П. адвокатско възнаграждение съобразно
уважената част от иска в размер на 464,15 лв

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийския
апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Окръжен съд – В.: _____